

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

EERSTE DEEL

EEN-EN-TWINTIGSTE HOOFDSTUK

De Marteling van een Katholiek

Fier stond burger Heins voor zijn rechters, fier in 't bewustzijn van zijn onschuld.

Toen Titelmans hem over 't boekske ondervroeg, antwoordde de gevangene op waardigen toon:

— Ik ben het slachtoffer van helsch bedrog, want iemand die mijn ondergang zoekt heeft dat boekske in mijn woning gebracht. Welhoe, ge beschuldigt mij van ketterij en ge houdt die betichting vol, als ik luide verklaar, dat ik met hart en ziele aan de Kerke gehecht ben! Wat eischt ge meer van mij?

— De namen van hen die met u uit dit slecht boek lazen! hernam Titelmans bedaard.

— Mijn ja is ja, en mijn neen neen...

— Dat is kettertaal, mompelde een der bijzitters.

— Neen heer, dat is een gebod van Jezus Christus, zooals elke priester u vertellen zal! En als de rechters mij niet gelooven, is het te vergeefs zoo ik mij verder verdedigen wil. Bij onzen Heere en zijn gebenedijde Moeder, zweer ik u, dat ik nimmer dit boekske gezien heb. Wat eischt ge meer van mij?

— Bedenk burger, dat de torture u dwingen kan de waarheid te spreken!

Even verbleekte Heins... maar hij herstelde zich en sprak verontwaardigd:

— In den naam van Hem, die daar boven u aan 't kruishout hangt, vraag ik U, heer Titelmans, of ge volgens geweten mij aan de torture onderwerpen kunt! Ik ben een oprecht Roomsche Katholiek en hoop in dat geloof te sterven, en zoo ge mijn bloed vergiet op uw helsch tuig, zal het op uw hoofd gewroken worden. Een misdadige hand heeft het boekske in mijn woning gelegd...

— Bewijs dat! riep Titelmans ongeduldig.

— Noem mij den naam van mijn aanklager!

— Ge zijt hier niet om mij te ondervragen, doch om mij te antwoorden... Scherpreechter, schuif het gordijn weg en gij burger, wend het hoofd, want mogelijk zal de aanblik der torture uw stijfkoppigheid breken!

Onwillekeurig zag Heins om...

— Ga nader! gebood Titelmans...

Weer gehoorzaamde Heins, maar hij deed het om zijn diepe ontroering te verbergen, want de gevangene dacht aan den jongeling dien hij voor zijn aanklager hield en voerde een heftigen strijd in zijn binnenste. Zoo hij alles verhaalde over zijn oneenigheid met Antoon Ravels, kon hij wellicht zijn onschuld bewijzen en aan de gruwelijke foltering ontkomen...

Maar dan verkondigde hij Antoons schande, dan maakte hij openbaar, dat Antoon het verboden boek bezat, hetwelk hij misschien van Lysbeth ontvangen had... dan leverde hij ook de weerlooze maagd aan den beul over!

En Heins klemde de lippen open en bad om sterkte, ten einde den naam te verzwijgen, ook als hij de torture onderging,

— Bedenk u burger! klonk koud en stroef de stem van Titelmans. Er kleeft nog bloed aan de werktuigen...

— 't Bloed eener onschuldige gelijk ik! riep Heins verontwaardigd.

— Ha! ge beticht ons van onrechtvaardigheid!

— Moeten we nu nog naar bewijzen vragen? zei de hoogbaljuw, die van tijd tot tijd door 't raam blikte om te zien of hij den vermomden Blommaert niet op de markt ontwaarde.

— Heer van Corteville, ge veinst! kreet Heins. Gij toch weet, dat ik onschuldig ben, gij, weleer mijn vriend...

— Uw vriend!

— God zij geloofd onze vriendschap is sedert langen tijd uit, hernam de gevangene en ik beroep me niet op de gevoelens, welke vroeger tusschen ons bestonden, want ik ben sterk door mijn rein geweten. Maar nog schreeuw ik het u toe, heer hoogbaljuw, dat ge veinst, dat ge uw ambt schendt, uw geweten, zoo ge er nog een bezit, verkracht... Gij weet, dat ik onschuldig ben!

— Dat gaat te verre! tierde Corteville, ten hoogste gekrenkt. Ik, de ambtenaar, wordt hier beleedigd door dien schijnheiligen ketter, welke den moed niet bezit gelijk zijn voorganger schuld te bekennen, maar zich door allerlei valsche eeden redden wil!

— Corteville, weer veinst ge... Beken, dat ge soms in uw binnenste een verterend vuur voelt...

— Gij zult het verterende vuur gevoelen ketter!

— Ik weet niet wat mijn lot zal zijn, maar moesten de rechters zulk een afschuwelijk en den Hemel tergend vonnis vellen, dan nog zal mijn harte rustig kloppen... maar het uwe niet, heer hoogbaljuw!

— Asa, ge verveelt ons en ge verzwaaert uw schuld, zei Titelmans, altijd even kalm. Voor den laatsten keer vraag ik u, of ge ons de namen uwer medeketters openbaren wilt... let wel, ik vraag het u in 't gezicht der torture!

— En mijn antwoord is hetzelfde, dat ik geen ketter ben en nimmer een verboden boek of geschrift heb aangeraakt, maar mij als een getrouwe zoon aan Rome's leer hield!

— Scherpreechter, verricht uw werk! gebod de inquisiteur koel.

— Maar is er dan geen recht meer in Vlaanderen te verkrijgen! Is de overheid onzer vrije stede tot slavernije

vervallen? Handelt men naar willekeur met ons, inwoners dezer gemeente! riep Heins wanhopig.

Maar de beulsknechten grepen hem ruw vast. Weer kwamen de helse werktuigen in beweging...

En Heins dacht aan Ravels, wilde zijn naam uitschreeuwen, toen scherpe pinnen hem in 't vleesch drongen en nauwe schroeven zijn beenderen deden kraken... maar 't beeld van de weduwe... van een maagd ook zweefde voor zijn geest en deze oprechte Katholiek klemde de lippen oopen, zonder kreet of klacht de afschuwelijke smarten verdurend.

En toen Titelmans de folteringen liet ophouden, om zijn slachtoffer een wijle verpoozing te schenken, lag daar op de houten bank weer een gebroken, bloedig lichaam.

Juist wilde de inkquisiteur het sein geven tot nieuwe martelingen, want de borst van den gevangene hijgde niet meer zoo fel... en 't gelaat verried meer bewustzijn, toen schele Bert aangediend werd.

— Laat hem hier komen! gebod Titelmans.

De spion verscheen en staarde vol belangstelling naar de torture. Een glans verhelderde zijn wezen toen hij den gemartelde gevangene zag.

Maar Bert moest tot Titelmans spreken en kon slechts met moeite zijn blik van de torture afhouden.

— Wat is er? vroeg de inkquisiteur.

— Blommaert is teruggekeerd, heer...

— Naar het woud! Vervloekt, we werden weer verraden...

— Ja heer, een krijgsman sprak met den boozen ketter en voerde hem mee, eer ik den tijd had de wacht der Baerpoorte te verwittigen...

— Een jonge krijgsman? vroeg de baljuw driftig.

— Ja heer...

— Altijd dezelfde! Wie mag die verdoemde verrader zijn! En hebt ge Ravels gezien?

— Ja heer, hij is naar het bosch.

Niemand bemerkte hoe Heins op dit oogenblik zijn gelaat vertrok, en de diepe zucht, dien hij loosde, schreef de scherpreechter aan 't gevoel zijner pijnen toe.

— Ik zal met een sterke afdeeling het woud doorzoeken, besloot de baljuw.

— Ja, doe het, maar ik ga mee! kreet Titelmans. Ha! we zullen die helsche ketters in hun hol opzoeken en Satan hale mij, zoo ik er geen dozijn naar Oudenaarde sleep! Die burger moet terug naar den kerker.

De inkwisiteur dacht eenige oogenblikken na en nam dan den hoogbaljuw ter zijde.

— Laat vrouw Blommaert naar heur woning dragen, zei hij.

— Haar in vrijheid stellen

— Ja. Niet dat ik de burgerij vrees, maar ik wil toonen, dat we rechtvaardig zijn. Zij heeft niets bekend... welnu ik laat haar vrij.

Ja, om aan de afschuwelijke instelling, die onzen bodem met onschuldig bloed drenkte een schijn van rechtvaardigheid te geven, liet Titelmans de stervende, gebrokene vrouw huiswaarts voeren.

Agnes werd uit de gevangenis weggedragen naar de ledige woning.

— Pauwelken, stamelde ze toen ze op heur bedde lag, dat onmiddellijk door haar bloed bevlekt werd... Breng mij Pauwelken!

Men kon de arme moeder de waarheid niet verbergen.

Een jonge krijgsman had in de stad het nieuws verspreid, dat Blommaerts zoon opgelicht was...

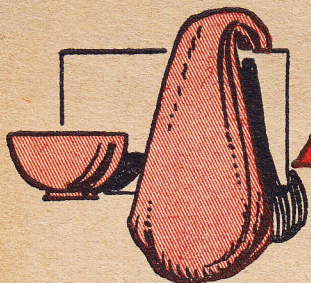
En ofschoon Lysbeth zich voorgenomen had haar moei die vreeselijke mare te verzwijgen, liet ze zich in heur smarte en zelfverwijt alles ontvallen.

't Was te veel voor de reeds zoo geschokte ziel.

Met een luiden kreet viel Agnes in bezwijming, terwijl daarbuiten hoefgetrappel weerklonk, want de krijgslieden reden weg om haar echtgenoot op te sporen.

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

1926